

Dagbok

Så fort jag kom till La Rochelle fick jag ett samtal från chefen för det museum där jag arbetar. Han sa åt mig att börja min forskning i en gammal depå. Jag blev inte särskilt glad över nyheten, för jag hade inte ens packat upp mina lådor och var redan tvungen att göra research på en otrevlig, övergiven plats. Nästa dag gav jag mig iväg, omotiverad. Jag hittade snabbt lagerlokalen som låg nära Bassin des Chalutiers eftersom den hade något som tydde på en plats full av historia. Väl inne satte jag igång och började sortera ut vad jag var intresserad av och vad jag inte var intresserad av. Efter ungefär två timmar riktades min uppmärksamhet mot en gammal träkista som var täckt av damm. Allt jag hittade i botten var en gammal läderinbunden anteckningsbok. Initialerna "L.S" gick fortfarande att tyda. Efter några meningar insåg jag att jag läste kapten Lukas Schulz loggbok, som härstammade från 1500-talet.

29/09/15** Kära dagbok,

Vi har just gått ombord på Peter von Danzig för en lång resa till La Rochelle

Vi har två anläpningshamnar: Bergen i Konungariket Norge och Boston i Konungariket England. Min käre Gudrum, min förste styrman, är ombord. Trots att hans son nyligen fötts har han gått med på att följa med mig för att plundra en engelsk last. Förhoppningsvis kommer allt att gå bra, vi måste samla ull och lakan utöver vår lagliga last; vi tar med oss sill och naturligtvis öl. Jag tror att vi vet mer när vi kommer fram. Men det kommer åtminstone att få tiden att gå fortare. Hur som helst. Jag hade svårt att lämna min övernattande följeslagare eftersom jag inte vet om jag kommer tillbaka till Tyskland. Tydligen letar polisen efter mig. Jag tror att jag har blivit bestulen på guldet från vår senaste utflykt.

Dessutom har en ny sjöman anslutit sig till vår besättning, fransmannen Pierre Dupuy. Jag hoppas att jag kan lita på honom. Jag gillar inte att ha en ny däcksmän på en sån här resa. Men Gudrum litar helt på honom, så jag litar också på honom.

Jag lämnar dig min dagbok, Gudrum ringer mig. Ett problem med lasten, förstår jag. Bis skallig.

30/09/15**

I dag är den stora dagen. Vi åker nordväst mot Bergen. Jag hoppas att vädret kommer att vara snällt mot oss under den här tuffa första etappen, för för att nå Nordsjön måste vi absolut gå runt Danmark österut eller korsa den mellan öarna. Det senare är den snabbaste vägen, men den är också farlig, särskilt nattetid, eftersom risken för skeppsbrott är större. Men av uppenbara säkerhetsskäl tog jag den längre vägen runt Danmark.

Avfärd i gryningen och hela besättningen svarade på kallelsen att ge sig ut på denna långa resa. När skymningen närmade sig lämnade vi Lübeckbukten. Havet är lugnt, det finns inga moln men en strålende sol, och säkert en av de sista innan vi kommer in i Nordsjön där kallt och molnigt väder väntar oss.

2/10/15**

Efter två dagars segling är vi på väg att passera genom staden Köpenhamn. Antalet fartyg är enormt och det är svårt att hitta rätt. Det är därför vi inte stannar. Detta beslut förhindrar att vår mat, vårt krut och våra rikedomar plundras av Köpenhamns brigander, som har rykte om sig att råna förtöjda fartyg. När vi väl har passerat Köpenhamn kommer vår resa att bli mycket smidigare, trots det dåliga vädret.

Plötsligt hörde jag min telefon ringa: det var direktören. Han frågade mig hur det gick med min forskning, men också varför jag inte hade gått tillbaka till kontoret för att hämta min bricka.

Jag var så uppslukad av berättelsen att jag inte hade märkt vad klockan var: 22.30. Jag föreställde mig kaptenen och hans sjömän på sin båt, redo att ge sig ut på äventyr. Jag hade omsorgsfullt lagt tidningen i min väska, så att jag kunde läsa den hemma med klart huvud. Kanske skulle dess äventyr hålla mig vaken till långt in på natten.

06/10/15**

Fyra dagar efter att ha passerat Köpenhamn är vi framme vid Danmarks spets. Vi är nu mycket nära Bergen. Vi hade en svår natt med regn ända fram till gryningen. Besättningen är extremt trött efter denna något händelserika natt, så idag kommer vi att vila och sedan de följande dagarna kommer vi att gå långsammare för att undvika för mycket ansträngning som kan orsaka för mycket trötthet och skador på mina sjömän.

08/10/15**

Stormen har äntligen lagt sig och vågorna har lugnat ner sig, även om de fortfarande är hårda. Besättningen, som är utmattad, återfår gradvis sin styrka efter en obeveklig kamp. Då hördes ett rop från masttoppen som pekade mot en figur som flöt på en plank. När vi gradvis närmade oss upptäckte vi en kvinna, genomblöt, som klamrade sig fast vid vad som förmodligen var resterna av ett båtvrak. Hennes kläder var i spillror, men hon levde. Så vi hissade henne ombord, som sjömannens hederskodex kräver.

Hennes ögon är vidöppna, men fulla av skräck. Hon säger inte ett ord, varken för att förklara var hon kommer ifrån eller för att ge oss sitt namn. Så vi vet absolut ingenting om henne. De andra männen viskar att stormen kan ha gjort henne stum av rädsla, men jag känner på mig att hon döljer något... Ännu en sida stängs, medan havet och himlen försvinner in i mörkret. Vi börjar om igen i gryningen.

/10/15

Kvinnan förblir tyst, fortfarande tillbakadragen. Varje försök att fråga henne misslyckas, men hennes blick är livlig, trots att hon är rädd. Hon äter knappt, men verkar tacksam för vår hjälp. Ändå misstänker jag att hon är engelska. Hennes anletsdrag och sätt att vara tyder på att hon kommer från en respektabel familj. Efter några diskussioner vet besättningen och jag inte exakt vad vi ska göra. Vi bestämmer oss till slut för att behålla henne ombord tills vi kan ta henne till ett säkert ställe.

//15**

Efter några dagar till sjöss säger hon fortfarande ingenting. Men i dag, när vi passerade nära Bargsbys kust och hon hörde några sjömän prata om vårt nästa stopp i Boston, verkade hon slappna av. Kanske förstår hon mer av vårt språk än hon låter påskina. Jag är nu nästan säker på att hennes tystnad är frivillig. Det är tydligt att hon inte vill bli bevakad av oss tyskar, för då skulle vi hålla kvar henne längre. Tack vare de få vrakdelar som flöt inte långt från henne när vi hittade henne, antog jag att hennes båt måste ha sjunkit i stormen. I själva verket tyder allt på att hon befann sig ombord på ett brittiskt fartyg, kanske på väg till Frankrike...

//15**

I morgon ska vi äntligen sätta henne i land i Boston. Vi lämnar detta märkliga möte bakom oss, tyst

och höljt i mystik.

Plötsligt hoppade min katt på mig och drog mig våldsamt ur min läsning. Detta avbrott tog mig tillbaka till verkligheten och skickade mig till sängs. När jag låg i sängen började jag återuppleva de berättelser jag hade läst tidigare, vilket ledde till att jag ställde mig själv otaliga frågor. I gryningen, fast besluten att få några svar, gick jag till arkiven på museet där jag arbetade för att forska om Lukas Schulz och hans resa. Efter några timmars efterforskningar fick jag veta att den så kallade stormöverlevaren Edna Schlerer egentligen hette Lena Schröder. Hon använde ett anagram för att utge sig för att vara någon annan så att hon kunde spionera på Lukas besättning. Hon rapporterade sina iakttagelser till kungen och informerade honom om alla handlingar som kunde skada hans makt. Eftersom Lukas Schulz var en kapare var han i kungens tjänst, men eftersom han hade full rörelsefrihet kunde han ha satt upp en smuggelmarknad, vilket oroade kungen mycket. Jag fick också veta att Gudrums son hade följt i sin fars fotspår och blivit en berömd kapare som hade satt sin prägel på tiderna.

****/**15****

I Boston möttes vi av den dimma som är så typisk för England, så när vi försökte förtöja i hamnen kraschade vi in i kajen. Skrovet är så pass skadat att vi förmodligen måste hålla oss på torra land i minst en vecka för att hitta medel att återställa vårt fartyg. Under tiden har vi hittat ett värdshus nära hamnen. På denna mycket varma och välkomnande plats kunde vi slappna av och låta oss gå. Så vi drack och åt, så mycket att mina sjömän, lätt berusade, hamnade i en konfrontation med några av lokalbefolkningen. Konfrontationen var otroligt våldsam.

Värdshuset var rökigt, fullt av sjömän som luktade cigarrer och äventyr. En eld sprakade i härden. Lukten av rom och bränd ved fyllde luften. Muggarna klirrade mot varandra och de berusade männens skratt och rop ekade genom de grova träväggarna. Allt började med att en grupp engelska pirater började spionera på oss. Ett engelskt hån som felöversattes av en av våra lagkamrater framkallade högljudda skratt från engelsmännen. En av dem slog omkull en tysk pirats ölmugg och fick en blick i ögonen.

Ett gräl utbröt mellan en engelsk besättningsman och mig. Vi var mycket berusade. Plötsligt slog han mig i ansiktet. Slagsmålet bröt ut direkt. Muggar flög omkring, möbler vältes omkull. En del av kunderna höll sig borta från slagsmålet, flera av dem tog sin tillflykt under borden för att undvika kaoset. En av mina kamrater kastade en pall i huvudet på en annan, medan en sjöman tog en flaska som vapen och krossade den mot väggen.

En engelsman korsade vägen för vår mystiska flykting, vilket fick mig att ingripa till hennes försvar. En ärrad engelsk kapten ropade till sina män att inte låta mina följeslagare ge sig av utan en kamp på liv och död. Mitt i allt oväsen slogs Gudrum och en engelsk pirat vid eldstaden. Min andreman skickade sin fiende till döden i lågorna. Slutligen nådde bråket en kaotisk höjdpunkt när värdshusvärden upprörd avfyrade en pistol i luften och tvingade alla att stå stilla. Kulan rikoschetterade från en ljuskrona och gick rakt mot flyktingen. I en snabb rörelse klev kaptenen in och fångade kulan i axeln. Han vacklade till av smällen, men reste sig genast med en beslutsam glimt i ögonen, redo att skydda sin skyddsling till varje pris. Blodet rann nerför mitt ben och smärtan gjorde mig stel. Andfådda, blodiga och berusade avbröt piraterna sitt gräl för att i kaoset se att en man höll på att brännas levande vid eldstaden.

Vi hade ursprungligen planerat att ta den unga kvinnan i land, men striden hade skrämt henne, så vi bestämde oss för att behålla henne vid vår sida. Hon har en panikslagen blick i ögonen och verkar helt vilsen. Besättningen har inte hjärta att lämna henne i den här fientliga staden. Så vi

kommer att fortsätta vår resa med henne.

****/**/15****

I morse lättade vi ankar och satte kurs mot La Rochelle, vår slutdestination. Enligt våra beräkningar kommer det att ta oss cirka två veckors segling innan vi når hamnen, om vindarna är gynnsamma och havet förblir lugnt. Ombord fortsätter den samlade kvinnan att vara tyst. Allt hon gav oss var några ord nedklottrade på ett papper: ett namn, Edna Schlerer, utan någon ytterligare förklaring eller berättelse. Hennes tystnad tynger besättningen, och alla anar redan att de kommande dagarna kommer att bli långa och mystiska, hemsökta av denna gåtfulla närvaro.

****/**15****

Minuterna är långa. Timmarna är ännu längre. Min besättning har erbjudit sig att organisera en räd på nästa skepp som kommer förbi. Man måste ju ha lite kul, eller hur? Vi har fortfarande en vecka kvar innan vi anländer till La Rochelle. Vi kommer säkert att stöta på några stora fiender.

****/**/15****

På bara en dag hittade vi vårt mål. Vi delade upp uppgifterna. Eftersom jag skadade vaden under striden stannade jag på vårt fartyg och gav order till mina män. Gudrum, Pierre Dupuy och nio andra sjömän gick för att försvara sina besättningskamrater, som plundrade tunnorna i lastrummet. Där hittade vi cider och te samt ull i separata lådor. Under tiden slogs besättningsmännen, svärd mot svärd. Blodet sprutade och några av männen hade djupa skärsår på armar och ben. Plötsligt hörde jag ett gällt skrik som gick genom hela min kropp. Sjömännen drog sig tillbaka till båten, men jag kunde inte se Gudrum komma tillbaka. Det var då Pierre kom fram till mig och berättade ord för ord: "Gudrum har fått ett svärd genom hjärtat. Han är död."

Efter att ha läst denna långa passage kände jag hur känslorna steg i mig, sorgen över att förlora en älskad person kom fram i kaptenens ord. En tår trillade nerför min kind vid blotta tanken på den sorg som detta dödsfall orsakade, både för Lukas och för Gudrums familj. Det var då jag insåg hur mycket jag var involverad i Lukas berättelser. Hans ord förde mig in i ett parallellt universum och fick mig att känna det som om jag själv hade varit där. Och när jag tänker på det, var jag tvungen att hantera en liknande situation som Lukas ... förlusten av min bästa barndomsvän i en olycka ...

****/**/15****

Med bara tre dagar kvar tills vi anländer orkar jag inte mer. Jag längtar efter att äntligen få sträcka på benen och rensa huvudet sedan min mest lojale assistent Gudrum dog under den där plundringen, resultatet av en impuls från mitt sinne, trött och uttråkad av denna oändliga resa.

****/**/15****

Två dagar kvar.

Jag kan inte se mig själv ta på mig ansvaret för min ställföreträdares död inför hans familj. Jag fasar för återresan.

/**/15

En dag kvar. Mitt mentala tillstånd blir inte bättre. Jag klandrar mig själv så mycket.

Tystnaden ombord på karavellen blev allt tyngre ju längre dagarna gick. Edna verkade lika diskret som alltid. Hon tycktes granska minsta rörelse omkring sig. Ändå avslöjade hennes blick ingenting om hennes tankar.

I morse, när jag passerade henne på pontonen, hade hon en särskild glimt i ögonen, en lömsk glimt som var omöjlig att glömma.

Hon tittade på mig, granskade mig med sina små, ljusa, skrynkliga ögon, som alltid framhävdes av en naturlig rodnad. När hon mötte min blick flydde hennes och hennes attityd förändrades. Hon var inte längre så lugn som hon gav sken av. Mystiken, den osynliga slöja som omgav Edna fängslade mig. Och för första gången ville jag lära känna en kvinna. Även om hon inte talade försökte hennes blick förmedla ett budskap som aldrig hade upphört att fångsla mig. Det var inte så mycket hennes tystnad som intensiteten i hennes blick. Varenda en av hennes rörelser verkade kalkylerad, exakt, som om varje gest, varje blick, var en bit i ett pussel som jag ännu inte hade hela bilden av.

Jag fick intrycket att hon spelade ett spel vars regler bara hon kände till. Hon behärskade dem som om hon själv hade skapat dem. Men framför allt verkade hon veta exakt vad hon själv ville och vad hon kunde få av de andra. Männen i besättningen verkade inte förstå vad som låg bakom hennes reservation, men jag kände på mig att hon dolde mer än hon visade. Jag hade aldrig varit en man som snabbt gav efter för frestelser, trots "nattens dam".

Men med henne var det något oförklarligt, en märklig dragningskraft, en osynlig spänning som svävade omkring oss. Ellen var inte som de andra kvinnorna jag hade träffat. Det fanns ett djup, en tyngd i hennes blick som fick mig att tvivla på mina egna säkerheter.

Hennes ständiga tystnad var inte en svaghet utan en styrka. En styrka vars omfattning jag kunde se var lika fångslande som den var skrämmande. Ju mer jag stötte på henne, desto fler nya frågor och intriger började gripa tag i mig. Jag hade en känsla av att Edna, bakom sin tystnad, dolde en hemlighet som jag snart skulle upptäcka, eller så hoppades jag. Den här resan kunde ha mycket mer i beredskap för mig än jag föreställt mig.

/**/15

Efter dessa veckor anlände vi äntligen till hamnen i La Rochelle. Det är en vacker stad. Jag bestämde mig för att hedra minnet av min förste styrman, min Gudrum. De sista dagarna av resan hade varit så långsamma. Mitt minne ville inte klarna efter det som hade hänt. Skuldkänslor, hat och en önskan om hämnd gnagde i mitt inre. Inget av det här hade hänt om vi inte hade försökt plundra första bästa skepp. Jag vågar hoppas att turen bara inte var på vår sida. Jag gick till den protestantiska kyrkan i La Rochelle, där jag bad om förlåtelse för mina synder och bad för min väns själ.

I slutet av denna dagbok finns ett blad. Det står "Verhaftet", "arresterad", på franska. Så jag förstår att det här är slutet på äventyret. Han arresterades för plundringen av det engelska fartyget under vilken förste styrman, Gudrum, dog. Det är här kaptenens äventyr tar slut. Jag går för att lägga tillbaka den dammiga anteckningsboken, men när jag gör det lägger jag märke till ett annat pappersark med en mycket bekant handstil. De första orden säger mig att det är ett avskedsbrev. Jag viker upp det med viss bävan. När mina ögon följer linjerna slår verkligheten mig hårt. Brevet är adresserat till Konrad, Gudrums son. Från de allra första orden är tonen högtidlig. Orden ekar av en oändlig, nästan gripande ömhet. Kaptenen verkar i sin isolering vilja föra sin fars arv och storhet vidare till detta unga barn. Jag läser hans ord med känsla.

Min käre Konrad, jag är kapten Lukas Schulz, din avlidne fars bästa vän och hans kapten. Jag träffade dig när du var nyfödd och jag skriver det här brevet till dig några veckor senare. När du är gammal nog att läsa dessa ord kommer du inte att ha något minne av din far, och det är därför jag skriver till dig idag. Jag vill att du ska veta att din far var en extraordinär man som inte ville något hellre än att hans nära och kära skulle vara lyckliga. Jag vill att du ska veta att han bar dig i sitt hjärta varje dag. Hans kärlek till dig och hans stolthet var uppenbara, även i de mörkaste stunderna. Han hoppades mer än något annat att du skulle växa upp och bli en lika ärlig, modig man och trogen sina värderingar som han var. Jag vet att han framför allt ville se dig växa upp, men även om han inte är här så vakar han över dig. Jag hoppas att du inte är alltför arg på mig för att jag tog din far ifrån dig så snabbt, och att du inte kommer att hålla det emot mig när du växer upp. Jag lämnar dig med hopp om att ditt liv blir ett lyckligt sådant.

Lukas Schulz

Översatt med DeepL.com (Pro-version)